

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/38/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8320010664
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8320010664.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Mariana Sninského a JUDr. Rastislava Vargu, PhD., LL.M., MBA, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15.11.2022 v trestnej veci proti obžalovanému M. Y. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. b) Tr. zákona pokračovacím spôsobom podľa § 122 ods. 10 Tr. zákona, o odvolaní obžalovaného a poškodeného I. C. proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 1T/80/2020 zo dňa 20.09.2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolania obžalovaného M. Y. a poškodeného I. C..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného M. Y. vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. b) Tr. zákona, pokračovacím spôsobom podľa § 122 ods. 10 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

- v čase okolo 05.30 hod. dňa 18.07.2020 pred obytným domom na Laboreckej ulici č. XXXX/XX v Humennom využil nepozornosť I. C., ktorý v stave opitosti spadol na zem a z vrecka jeho nohavíc, ktoré mal oblečené na sebe, vypadla peňaženka na zem, pričom túto peňaženku vzal zo zeme a vybral z nej finančnú hotovosť vo výške 150,00 eur a následne ju položil späť na hrud' I. C., ktorý v tom čase ležal na zemi, čím takto I. C. spôsobil škodu krádežou v celkovej výške najmenej 150,00 eur, hoci bol M. Y. v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 8T/77/2019, ktorý nadobudol právoplatnosť 11.11.2019, ktorým bol uznaný za vinného pre prečin krádež podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Tr. zákona v znení účinnom do 31.07.2019,

- v čase okolo 11.00 hod. dňa 18.07.2020 v pohostinstve „U Švejka“ na Staničnej ulici v Humennom využil nepozornosť M. N. z Jankoviec, s ktorým sedel za stolom, pričom mu z vrecka jeho nohavíc vytiahol peňaženku, z ktorej mu odcudzil finančnú hotovosť vo výške 350,00 eur a túto následne minul pre vlastnú potrebu, čím takto M. N. spôsobil škodu krádežou v celkovej výške 350,00 eur, hoci bol M. Y. v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 8T/77/2019, ktorý nadobudol právoplatnosť 11.11.2019, ktorým bol uznaný za vinného pre prečin krádež podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Tr. zákona v znení účinnom do 31.07.2019.

Za to mu súd uložil podľa § 212 ods. 2 Tr. zákona, prihládajúc podľa § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona, na § 37 písm. m/ Tr. zákona, podľa § 46 Tr. zákona, trest odňatia slobody na 1 rok a 4 mesiace.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona obžalovaného pre výkon trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. poriadku ho súd zaviazal zaplatiť náhradu škody poškodenému I. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XXXX/XX, C. vo výške 150,00 eur a M. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XX, okres C. vo výške 350,00 eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. poriadku, súd odkázal poškodených: I. C., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom U. XXXX/XX, C. a M. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. XX, okres C., so zvyškom uplatnených nárokov na náhradu škody na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podali obžalovaný M. Y. a poškodený I. C. v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré aj dodatočne prostredníctvom obhajkyne písomne odôvodnil iba obžalovaný M. Y..

V jeho dôvodoch obžalovaný po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že odvolaním napadol rozhodnutie proti výroku o vine, o treste, ako aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo a to z dôvodov, že - bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu (§ 321 ods. 1 písm. a) Tr. poriadku); pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení (§ 321 ods. 1 písm. c) alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami rozhodujúcimi pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b) Tr. poriadku). Rozsudok prvostupňového súdu nepovažuje za vecne a právne správne rozhodnutie. Prvostupňový súd na str. 7 ods. 1 odvolaním napadnutého rozsudku uvádza: „Svoju vinu ohľadne obidvoch skutkov obžalovaný v konaní pred súdom odmietal avšak v prípravnom konaní vinu nepopieral a ku krádeži a odcudzeniu finančných prostriedkov poškodených sa priznal. Výpoveď obžalovaného z prípravného konania potvrdzovali výpovede ostatných svedkov a všetky tieto výpovede tvoria ucelenú a ničím neprerušenu reťaz dôkazov, v dôsledku čoho bolo preukázané, že sa skutky stali tak, ako sú popísané v obžalobe prokurátora. Na základe týchto a ostatných vykonaných dôkazov mohol súd urobiť spoľahlivý záver o vine obžalovaného za spáchané skutky a uznať ho vinným z pokračovaného trestného činu krádeže.“ Z vyššie citovaného možno dospieť k záveru, že prvostupňový súd jeho vinu založil najmä na jeho výpovedi v prípravnom konaní, pričom žiadnym spôsobom sa nevysporiadal s jeho tvrdeniami v konaní pred súdom. Opakovane uvádza, že skutkov kladených mu za vinu sa nedopustil. V čase, kedy malo dôjsť ku skutkom on (obžalovaný), ako aj poškodení boli pod vplyvom alkoholu, pričom pod vplyvom alkoholu bol aj on v čase jeho výsluchu v prípravnom konaní. V tomto období bol závislý od alkoholu, pričom v tomto stave bolo ľahké s ním manipulovať. Aj napriek tomu, že pri svojom výsluchu tvrdil, že tých krádeží sa nedopustil, v psychickom rozporení, v akom sa vtedy nachádzal umocnenom strachom z policajtov, ktorí naňho vyvíjali nátlak, bez prečítania podpísal papiere, ktoré mu predložili na podpis, kde, ako neskôr zistil, neboli vôbec uvedené ním tvrdené skutočnosti. Preto trvá na tom, že jeho výpoveď v prípravnom konaní nebola vykonaná zákonným spôsobom a závažným spôsobom bola porušená jednak zásada zákazu sebaobviňovania /nemo tenetur se ipsum accusare/, ako aj jeho právo na obhajobu. Na potvrdenie jeho tvrdení poukázal na to, že v minulosti bol už niekoľkokrát hospitalizovaný na psychiatrickom oddelení Psychiatrickej nemocnice v Michalovciach z dôvodu jeho závislosti od alkoholu, pričom z dôvodu jeho poslednej hospitalizácie od 08.07.2021 do 10.09.2021 bolo niekoľkokrát odročené aj hlavné pojednávanie v danej trestnej veci. Vzhľadom na jeho stanovené diagnózy - F10.2 Porucha psychiky a správania zapríčinená užívaním alkoholu: syndróm závislosti, F10.0 Porucha psychiky a správania zapríčinené užívaním alkoholu: akútna intoxikácia, F13.2 Porucha psychiky a správania zapríčinená užívaním sedatív alebo hypnotík: syndróm závislosti, F61 Zmiešaná a iná porucha osobností, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 20.09.2021 jeho obhajkyňa navrhovala ako dôkaz nariadiť vyšetrenie jeho duševného stavu, ktorý bol však zo strany prvostupňového súdu bez bližšieho zdôvodnenia zamietnutý, kde ako dôkaz predložil - Prepúšťaciu správu Psychiatrická nemocnica Michalovce zo dňa 27.09.2021. Všetky dôkazy, ktoré majú byť v konaní a pre konečné rozhodnutie použité, musia byť v súlade so zákonom. Musia byť prípustné, teda z dôkazného prostriedku, ktorý je zákonný a zadovážené aj vykonané spôsobom zodpovedajúcim zákonu. Inak by išlo o nezákonný dôkaz, ktorý sa nesmie použiť. Z uvedeného dôvodu teda namieta zákonnosť dôkazu - jeho výsluchu v prípravnom konaní z dôvodu, že bol vykonaný v rozpore so zákonom a preto je nezákonný. Pokiaľ ide o ďalšie vykonané dôkazy poukázal na tieto skutočnosti: Poškodený I. C. pri svojom výsluchu v prípravnom konaní dňa 18.07.2020 uviedol: „Podľa môjho názoru mi uvedenú finančnú hotovosť odcudzil tento muž, pravdepodobne bezdomovec, z ktorým som popíjal.“ Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 08.04.2021 uviedol: „Z toho všetkého usudzujem, že M. Y. mi vytiahol z peňaženky peniaze. Priznávam, že som mal dosť vypité.“ Na otázku samosudcu: „Dnes ste uviedol, že len „usudzujete“, že vám po páde zobral peniaze M. Y. a na polícii ste to však tvrdil. Čo je pravda?“ poškodený uviedol: „A. T. mi povedala...“. Svedkyňa C. T. na hlavnom pojednávaní konanom dňa

27.05.2021 uviedla, cit: „M. Y. vôbec nepoznám. Ani som ho nikdy nevidela, ani ho nepoznám. Aj v ten deň bol otočený, takže som ho nevidela. Na ten deň si dobre pamätám, lebo skoro ráno som stála na balkóne, na treťom poschodí, pretože som čakala na Poliakov, ktorí mali prísť predávať jahody...Vodič taxíka s tým druhým mužom pomáhali I. C. dostať sa z auta von. Keď sa im to podarilo, po chvíli pán C. spadol na zem a ten tretí muž mu neustále hovoril: „Vstávaj, Vstávaj.“ Ja neviem, či čo bol tu prítomný obžalovaný, videla som ho len od chrbta. Keďže I. C. nevstal, tak ten pán nastúpil do taxíka a odišiel“ Ďalej svedkyňa na otázku prokurátora či videla aby sa ten pán nejak C. dotýkal, nejak s ním manipuloval odpovedala: „Nie, nie nie“. Z vyššie uvedeného teda jednoznačne vyplýva, že vo vzťahu ku skutku jeden neexistuje žiaden priamy dôkaz, ktorý by ho jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností usvedčoval z jeho spáchania. Pokiaľ ide o skutok dva kladený mu za vinu, tiež poukázal na to, že poškodený M. N. nevidel toho, kto ho mal okradnúť, čo potvrdil aj na hlavnom pojednávaní konanom dňa 08.04.2021. To, že mal poškodeného M. N. okradnúť on, nepotvrdila ani svedkyňa O. G., ktorá pri svojom výsluchu dňa 27.08.2020 na otázku povereného príslušníka PZ či videla, ako M. Y. vzal finančnú hotovosť M. N., odpovedala: „Nie to som nevidela.“ K tomuto záveru možno dospieť aj z jej výpovede na hlavnom pojednávaní konanom dňa 27.05.2021. To, že sa mohol uvedeného skutku dopustiť on, je založené len na jej dohadoch vyplývajúcich z toho, že v predchádzajúcom období platil mincami, nie bankovkami. Rovnako teda ako vo vzťahu ku skutku jeden, ani v tomto prípade nebol zo strany orgánov činných v trestnom konaní vyprodukovaný žiaden priamy dôkaz o tom, že mal tento skutok spáchať. Je toho názoru, že v priebehu, a to najmä vzhľadom k vykonanému dokazovaniu nebola jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností preukázaná jeho vina a teda prokuratúra neunesla dôkazné bremeno v tejto trestnej veci. Na záver preto zhrnul, že rozsudkom konajúceho súdu došlo k porušeniu základných princípov trestného konania; a to nedokázaná vina má ten istý význam ako dokázaná nevina - v zmysle § 285 písm. c) Tr. poriadku „súd oslobodí obžalovaného spod obžaloby, ak nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný“; zásada „in dubio pro reo“ - v zmysle ktorej, ak orgány činné v trestnom konaní nezistia skutkový stav veci dostatočne bez akýchkoľvek pochybností, má sa za to, že rozhodnutie musí byť vydané vždy v prospech obvineného, obvinený nie je povinný dokazovať svoju nevinu. Navyše je nutné zdôrazniť, že okrem jeho výpovede z prípravného konania, ktorú považuje za nezákonnú, v danej trestnej veci nebol produkovaný žiaden iný dôkaz, či už priamy alebo nepriamy, ktorý by jeho vinu dokazoval. V tejto súvislosti poukázal aj na jednu zo základných zásad ustanovených v § 2 ods. 10 Tr. poriadku, v zmysle ktorej orgány činné v trestnom konaní majú s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávať dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Vzhľadom na vyššie uvedené je preto toho názoru, že v danom trestnom konaní nebola dostatočne preukázaná jeho vina ako obžalovaného postačujúca pre jeho odsúdenie, navyše prvostupňový súd vyhodnotil dokazovanie výlučne v jeho neprospech a nie aj v jeho prospech, aby zákonne rozhodol. Z vyššie uvedených dôvodov preto navrhol, aby Krajský súd v Prešove ako odvolací súd sám rozhodol rozsudkom, zmenil rozhodnutie Okresného súdu Humenné zo dňa 20.09.2021, a to tak, že ho spod obžaloby oslobodzuje v zmysle ust. § 285 písm. c/ Tr. poriadku, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného M. Y. a poškodeného I. C. nie je dôvodné.

Prvostupňový súd totižto vykonal dokazovanie náležitým spôsobom. Vykonané dôkazy potom vyhodnotil v súlade so zákonom, preto správne zistil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil, a preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou stotožnil a v podrobnostiach na nich odkazuje.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný - krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať), dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaného a druhu a výmere trestu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolačný súd preto upriamil pozornosť už len na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaného a poškodeného I. C. a pritom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaného a určeného druhu trestu a jeho výmery.

Najsamprv krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov bez toho, aby narušili rovnováhu hodnotenia dôkazov produkovaných ako v prospech tak aj v neprospech obžalovaného, musí prihliadať na obranu obžalovaného v kontexte všetkých dôkazov a teda, či argumentácia obžalovaného v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaný v rámci obhajoby tvrdí, sú ním predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaného uznať vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti je preto potrebné uviesť, že obsah námietok obžalovaného prezentovaných v rámci obrany na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými produkovanými v rámci dokazovania.

Súčasne platí, že časť odvolacích námietok obžalovaného, ktorými argumentoval, už bol prednesený v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal, a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaného M. Y..

V prvom rade je potrebné uviesť, že neboli produkované dôkazy, ktoré by boli spôsobilé zásadným spôsobom spochybníť prvotnú výpoveď obžalovaného M. Y. v prípravnom konaní, kde sa k spáchaniu (oboch) skutkov mu kladených za vinu priznal. Súčasne platí, že následne produkované dôkazy, prvotné vyjadrenia obžalovaného vo veci, v logických súvislostiach k obojm skutkom v podstatných skutkových okolnostiach dopĺňajú a skutočnosti z týchto dôkazov plynúce na seba nadväzujú (tak, ako to uzavrel aj okresný súd), čo krajský súd v súhrne vedie bez rozumných pochybností k dôvodnému záveru, že skutok (čiastkové útoky) kladené za vinu obžalovanému sa stali, sú trestným činom a jeho páchatelom je obžalovaný.

Vo vzťahu k skutku pod bodom 1. rozsudku (ako ho označuje v odôvodnení rozsudku okresný súd) v čase rozhodnom, kedy mal byť poškodený E. C. „okradnutý“ teda okolo 05.30 hod. dňa 08.07.2020, sa na mieste činu nachádzali len poškodený a obžalovaný M. Y. (čo aj sám potvrdzuje), čo osvedčuje aj svedkyňa pani T., ktorá potvrdila príchod taxíka, boli tam taxikár, poškodený a tretia osoba, ktorú vnímala tak, že keď poškodený spadol na zem, tak sa okolo neho niekto motal a v čase, kedy poškodený ležal na zemi (vyzývala poškodeného, aby vstal, dokonca mu mala pomáhať vstať). Poškodený sv. C. potom bez zásadných rozporov opakovane trval na tom, že si osobu obžalovaného pamätá ako poslednú, s ktorou požíval alkoholické nápoje, a ktorá s ním mala komunikovať. Vedel, koľko mal mať v tom čase približne finančných prostriedkov pri sebe a napokon, že dôvodom, prečo s ním obžalovaný šiel taxíkom, bolo pozvanie poškodeného pre obžalovaného, aby sa uňho osprchoval, resp. mal prespať, čo potvrdzuje aj obžalovaný.

Ďalej vo vzťahu k skutku pod bodom 2. rozsudku krajský súd zistil, že obžalovaný M. Y. nevedel dôveryhodne vysvetliť pôvod finančných prostriedkov, ktoré mal mať vo väčšom obnose vo forme papierových bankoviek „zrazu“ pri sebe v čase, kedy mal objednávať a platiť alkohol aj pre poškodeného

M. N.. Súčasne platí, že ani z výpovedí poškodeného N. a svedkyne M. G. neplynú zásadné rozpory, kedy sa navzájom dopĺňajú v okolnostiach ako malo prebiehať požívanie alkoholických nápojov medzi poškodeným a obžalovaným, ako si prisadol obžalovaný k poškodenému, v akej forme mal pôvodne pri sebe finančné prostriedky (len drobné mince) a potom väčší obnos peňazí v podobe sto, päťdesiat a dvadsať eurových bankoviek, no predovšetkým, čo bolo dôvodom vzniku konfliktu medzi obžalovaným a poškodeným, ktorý vyústil do fyzického napadnutia obžalovaného poškodeným, ktorý bol na upozornenie sv. G. presvedčený, že bol okradnutý práve obžalovaným, nakoľko všetky jeho finančné prostriedky mu mali zmiznúť z peňaženky, ktoré v tom čase (kedy bol v bezprostrednej blízkosti s obžalovaným) mal pri sebe práve, keď spolu s obžalovaným požíval alkoholické nápoje.

Spoločným znakom pre oba skutky je teda skutočnosť, že v oboch prípadoch pred vykonaním krádeže bol obžalovaný po určitý čas v spoločnosti poškodených, s ktorými intenzívne požíval alkoholické nápoje a obaja poškodený pred ním opakovane manipulovali so svojimi peňaženkami, no predovšetkým svojím obnosom finančných prostriedkov, o ktorom mohol mať obžalovaný tomu zodpovedajúci prehľad.

Záver o dôveryhodnosti, no najmä procesnej použiteľnosti a teda zákonnosti výpovedí obžalovaného v prípravnom konaní vo veci potom len umocňuje zistenie, že pri porovnaní prvých vyjadrení obžalovaného v procesnom postavení osoby vypovedajúcej k veci podľa § 196 ods. 2 Tr. poriadku vo veci poškodeného C. dňa 21.07.2020 o 13.30 hod., resp. aj pri podávaní vysvetlenia podľa § 17 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, vo veci poškodeného N. dňa 21.07.2020 o 14.40 hod., obžalovaný spontánne vypovedá o okolnostiach, za akých mal „okradnúť“, poškodených, no najmä o spôsobe vykonania krádeží, o ktorých v tom čase ešte vo veci nevypovedali ani poškodení. Tieto jeho vyjadrenia sa potom v celosti preniesli aj do jeho výpovede v procesnom postavení obvineného dňa 24.08.2020 po vznesení obvinenia.

Poškodený I. C. síce trestné oznámenie podal ešte dňa 18.07.2020, teda nasledujúci deň po krádeži, kedy sa predpokladá, že skutočnosti opísané oznamovateľom, by nemali byť zaťažené plynutím času, resp. faktorom zabúdania, no aj napriek tomu pre množstvo požitého alkoholu zvyrazňuje len skutočnosti, ktoré už boli skôr opísané a zdôrazňuje, že si nepamätá časový úsek, kedy mal byť taxíkom privezený spoločne s obžalovaným pred vchod jeho bytovej jednotky, z akého dôvodu stratil rovnováhu a spadol na zem, kde počas tohto mal byť okradnutý obžalovaným. Až následná výpoveď poškodeného C. v procesnom postavení poškodeného po vznesení obvinenia obžalovanému zo dňa 05.08.2020 akoby kopíruje skutočnosti opísané obžalovaným v jeho výpovedi zo dňa 21.07.2020 a rovnako tak aj v procesnom postavení obvineného dňa 24.08.2020, keď zjavne nie doslovne obžalovaný opätovne v podstatných skutočnostiach opisuje rozhodné skutkové okolnosti, ktoré sa v celom obsahu preniesli aj do prvej v poradí skutkovej vety (čiastkového útoku) odvolaním napadnutého rozsudku.

Rovnako tak v tomto kontexte platí, že aj poškodený M. N. sa prvýkrát vo veci vyjadril až dňa 23.07.2020 (svedkyňa G. dňa 22.07.2020) pri podaní vysvetlenia podľa § 17 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, teda dva dni (resp. svedkyňa G. deň) po podaní vysvetlenia obžalovaným M. Y., kedy sa prvýkrát vo veci vyjadroval a opäť totožne ako vo výpovedi zo dňa 24.08.2020 po vznesení obvinenia, čo po obsahovej stránke sa stalo podkladom pre znenie druhej skutkovej vety (čiastkového útoku) odvolaním napadnutého rozsudku.

Za danej dôkaznej situácie preto krajský súd zvyrazňuje, že predsa ani vo veci bezprostredne konajúci príslušníci PZ nemohli mať o týchto skutočnostiach, ešte pred prvotnou výpoveďou obžalovaného (obvineného) M. Y. dňa 21.07.2020 vedomosť, preto ani nemali na podklade čoho ovplyvniť výpoveď obžalovaného v prípravnom konaní (či ho dokonca donútiť vyhrážkami), ktorú po obsahovej stránke v rámci obrany obžalovaný spochybňuje, pričom práve tieto informácie pochádzajúce od obžalovaného, vytvorili v úvode vyšetrovania v tejto veci podklad pre ustálenie skutkových zistení, ktoré sa preniesli do skutkovej vety uznesenia o vznesení obvinenia dňa 21.07.2020 (prvý čiastkový útok) a dňa 30.07.2020 (druhý čiastkový útok) obžalovanému M. Y.. Inak povedané opierajúc sa o doposiaľ uvedené obžalovaný svojimi prvotnými výpoveďami vo vzťahu k obojm skutkom mu kladeným za vinu vlastne sám ustálil skutkové zistenia, ktoré sú už menovanými svedkami buď dopĺňané, resp. neboli nimi spochybnené.

Napokon vo veci konajúci príslušník OO PZ dňa 21.07.2020, či poverený príslušník PZ dňa 24.08.2020, by teda museli podľa tvrdení obžalovaného dvakrát s rozdielom viac ako jedného mesiaca tzv. tlačiť na obžalovaného a vyhrážať sa mu, že si ho „tam nechajú“ ak sa neprizná, aby s totožným obsahom z

hľadiska skutkových okolností vypovedal v dvoch rozdielnych skutkoch a to pred vznesení obvinenia a po jeho vznesení.

Na tomto mieste je potrebné pripomenúť, že v prípade prvého skutku vypovede osoby podľa § 196 ods. 2 Tr. poriadku bol obžalovaný poučený o práve odmietnuť vypovedať po obsahovej stránke totožnom podľa § 130 ods. 2 Tr. poriadku, o práve zvoliť si obhajcu, resp. poučený podľa § 345 Tr. zákona trestnoprávných následkoch krivého obvinenia, pričom v závere bez námietok zápisnicu o výsluchu osoby súhlasiac s jej obsahom podpísal.

Aj v prípade druhého čiastkového (útok) skutku po podaní vysvetlenia podľa § 17 zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore, obžalovaný v závere úradný záznam (dokonca dvakrát) podpisuje, čím osvedčuje ako je v závere záznamu uvedené, že naňho nebol vyvíjaný žiaden psychický ani fyzický nátlak.

Podstatným však pre hodnotenie zákonnosti vykonania výsluchu obžalovaného M. Y. v procesnom postavení obvineného po vznesení obvinenia je jeho výpoveď zo dňa 24.08.2020 na čl. 21-26, ktorá sa zákonným spôsobom v súlade s procesným predpisom preniesla do dokazovania na hlavnom pojednávaní konanom dňa 08.04.2021.

Z jej obsahu a priebehu, ani len v náznaku neplnú obžalovaným prednášané námietky o manipulácii s jeho osobou, o zastrašovaní, či navádzaní na výpoveď podľa predstáv povereného príslušníka PZ, kde vo veci vypovedá až po zákonom poučení podľa § 34 Tr. poriadku, no najmä podľa § 121 ods. 1 Tr. poriadku o práve odoprieť vypovedať, že ho nikto nesmie k priznaniu nútiť, či o práve zvoliť si obhajcu, kde obžalovaný výslovne prehlásil, že poučeniu porozumel, obhajcu si nevolí, obhajovať sa bude sám a vypovedať bude. Opäť je však potrebné pripomenúť, že o týchto skutočnostiach, ktoré sa mu následne kládli za vinu predsa prvýkrát obžalovaný opisuje už dňa 21.07.2020.

Pokiaľ obžalovaný v rámci odvolacích námietok zdôrazňuje, že v období, keď mal vo veci vypovedať pred vyšetrovateľmi bol ľahko ovplyvniteľný, resp. bolo možné ním manipulovať, keďže bol permanentne pod vplyvom alkoholických nápojov a závislý na ich požívaní, preto sú jeho výpovede dôkazom získaným nezákonne, čo osvedčuje aj ním v rámci odvolacieho konania predložená lekárska správa Psychiatrickej nemocnice v Michalovciach preukazujúca jeho psychiatrické diagnózy, ktoré mu boli diagnostikované počas prebiehajúceho hlavného pojednávania v tejto veci, a to najmä - porucha psychiky a správania zapríčinená užívaním alkoholu, resp. aj sedatív, hypnotík so záverom syndróm závislosti a zmiešaná a iná porucha osobnosti, krajský súd uvádza.

Na podklade predložených dôkazov a výpovedí obžalovaného aj na hlavnom pojednávaní, podľa názoru krajského súdu je zrejmé, že „do tohto stavu“ po požití alkoholických nápojov sa vždy priviedol sám bez cudzieho zavinenia, vedomý si tohto, že je závislý na požívaní alkoholických nápojov (OS Michalovce sp. zn. 3T 137/20212) no najmä, že po ich požití má predispozíciu porušovať zákon, resp. základné pravidlá spoločenského správania, čoho dôkazom je jeho trestnoprávna, ale hlavne priestupková minulosť.

Z lekárskej správy Psychiatrickej nemocnice v Michalovciach (ktorú ako dôkaz na verejnom zasadnutí krajský súd prečítal), na ktorú obžalovaný poukazuje a opiera tvrdenie o potrebe vykonania znaleckého dokazovania v odvetví psychiatrie totižto krajský súd zisťuje, že už pri hospitalizácii (nie pri prepustení) v časti objektívne vyšetrenie sa konštatuje u obžalovaného okrem iného - chronická závislosť na požívaní alkoholických nápojov, ale najmä neschopnosť a neochota samostatnej a dlhodobejšie abstinencie; k svojmu stavu, správaniu a prechádzajúcim udalostiam je absolútne nekritický; jeho správanie je spojené s agresívnymi prejavmi - myslenie koherentné (t. j. súvislé) bez obsahových a štrukturálnych porúch, vnímanie intaktné bez psychotickej symptomaticky, intelekt orientačne v pásme normy.

Inak povedané závery tejto lekárskej správy bez rozumných pochybností podľa názoru krajského súdu nevedú k jednoznačnému záveru o jeho nespôsobilosti riadne vo veci vypovedať a vyjadriť sa k okolnostiam prípadu, keďže obžalovaný v čase pri prijímaní na hospitalizáciu, kedy bol opäť už dlhodobo pod vplyvom požívania alkoholických nápojov, okrem iného aj so samovražednými proklamáciami (prehláseniami) bol riadne tzv. orientovaný v čase a priestore a jeho základné kognitívne schopnosti správne si zapamätať a reprodukovať prežité udalosti teda ich zachovanie nebolo spochybnené a rovnako tak aj základné kritéria pre zachovanie rozpoznávacích a ovládacích schopností u obžalovaného

M. Y., čo zásadne nespochybnuje zachovanie týchto jeho schopností ani v čase, kedy mal vo veci v prípravnom konaní vypovedať.

Opierajúc sa o tieto zistenia krajský súd preto považoval za vecne správny, dôvodný a zákonný postup okresného súdu pokiaľ návrh obžalovaného prostredníctvom obhajkyne na vyšetrenie jeho duševného stavu zamietol ako nedôvodný.

Všetky tieto skutočnosti potom vo svojom súhrne podľa názoru krajského súdu tak ako to správne uzavrel aj okresný súd, vytvárajú reťaz navzájom sa dopĺňujúcich priamych, ale aj nepriamych dôkazov, ktoré vedú bez rozumných pochybností k dôvodnému záveru o tom, že skutok, ktorý sa kladie obžalovanému za vinu sa stal je trestným činom tak, ako bol právne posúdený v napadnutom rozsudku ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. b) Tr. zákona, pokračovacím spôsobom podľa § 122 ods. 10 Tr. zákona, pretože bolo dokázané, že prisvojil si cudziu vec tým, že sa jej zmocnil a taký čin spáchal na veci, ktorú mal iný pri sebe a bol za taký čin v predchádzajúcich dvadsiatich štyroch mesiacoch odsúdený.

Ani vo výroku o druhu a výmere trestu krajský súd nezistil také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o potrebe tento výrok naprávať a to v prospech odvolateľa teda obžalovaného.

Okresný súd pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery sa zjavne riadil a prihliadal najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov vyplývajúcich z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútky, prirážajúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a a jeho pomery, možnosti jeho nápravy, majúť na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradí od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Prihliadal tiež aj na ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Najsamprv je potrebné uviesť, že Trestný zákon vo svojich ustanoveniach upravuje otázku ukladania trestov a to jednak pri zásadách ukladania trestov a jednak pri úprave jednotlivých druhov trestov, ako to už bolo konštatované.

Pri ukladaní trestov je potrebné vychádzať zo závažnosti spáchaného trestného činu, ktorá je v prvom rade určená trestnou sadzbou ustanovenou pri jednotlivých skutkových podstatách trestných činov a následne aj spôsobom spáchania samotného trestného činu, nevynímajúc aj úmysel a teda formu zavinenia.

Obžalovaný bol v posudzovanom prípade uznaný vinným pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. d), ods. 2 písm. b) Tr. zákona, pokračovacím spôsobom podľa § 122 ods. 10 Tr. zákona, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody od 6 mesiacov až na 3 roky, pričom posudzovaný trestný čin, ktorého sa obžalovaný dopustil, je úmyselným trestným činom, za ktorý Trestný zákon v osobitnej časti ustanovuje trest odňatia slobody s dolnou hranicou tak, že podľa kvalifikácie trestných činov upravených v ust. § 10 ods. 1 Tr. zákona, ide o prečin spáchaný ako úmyselný trestný čin.

Zákonom ustanovenú trestnú sadzbu v osobitnej časti Trestného zákona môže potom v každom jednotlivom prípade ovplyvniť pomer poľahčujúcich a prirážajúcich okolností, keďže ako už bolo konštatované podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona je povinnosťou súdu pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadnuť na ich pomer a mieru závažnosti.

Okresný súd preto správne určil trestnú sadzbu u obžalovaného M. Y. postupom podľa § 38 ods. 2, 4, 8 Tr. zákona, keďže správne vyhodnotil neexistenciu poľahčujúcich okolností a priznal obžalovanému jednu prirážajúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Tr. zákona, že obžalovaný už bol pre trestný čin odsúdený, preto pri povinnosti zvyšovať dolnú hranicu ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu (z rozdielu hornej a dolnej hranice ustanovenej trestnej sadzby podľa § 212 ods. 2 Tr. zákona teda 6 mesiacov až 3 roky) určil dolnú hranicu trestnej sadzby správne na 1 rok a 4 mesiace.

Okresný súd potom po zohľadnení všetkých uvádzaných hľadísk a kritérií, podľa názoru krajského súdu, určil správny druh trestu ako trest odňatia slobody, pričom trest uložený vo výmere 1 rok a 4 mesiace so zaradením pre jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona (v posledných desiatich rokoch pred spáchaním skutku bol obžalovaný vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin) je podľa krajského súdu trestom zákonným, ktorý zodpovedá plne zásadám ukladania trestov a odráža závažnosť protiprávneho konania obžalovaného, ako aj jeho osobu, a preto tento trest je primeraný a zodpovedajúci naplneniu individuálnej ako aj generálnej prevencie pre dosiahnutie účelu trestu.

V kontexte uvedeného podľa krajského súdu je potrebné opätovne zvýrazniť tak ako to správne sumarizuje aj okresný súd, že v odpise registra trestov má obžalovaný desať záznamov, z toho v jeho prospech svedčí, že v štyroch prípadoch sa naňho hľadí akoby odsúdený nebol, čo samozrejme nemení nič na skutočnosti, že nie je možné „zahľadiť“ skutočnosť, že sa obžalovaný v minulosti dopustil protiprávneho konania v takej intenzite, že bolo právne posúdené ako úmyselný trestného čin, za ktorý bol súdom uznaný vinným, čo tiež svedčí o prístupe obžalovaného k dodržiavaniu právnych predpisov a spoločnosťou uznaných noriem správania.

Na druhej strane jednoznačne v neprospech hodnotenia osoby obžalovaného ako recidivistu svedčí, že vo všetkých prípadoch bol odsúdený pre totožnú trestnú činnosť trestného činu krádeže podľa § 212 Tr. zákona. Dokonca štyrikrát mu bol ukladaný trest odňatia slobody spojený s jeho výkonom, teda nepodmienečný, čo taktiež zjavne naňho nemalo v podstate žiadny výchovný vplyv, keďže aj keď naposledy bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Michalovce pod sp. zn. 8T/77/2019 zo dňa 11.11.2019, právoplatným 11.11.2019, pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f), ods. 3 písm. b) Tr. zákona v znení účinnom do 31.07.2019 na trest odňatia slobody v trvaní 1 roka s podmienečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 4 rokov, aj napriek tomu sa opätovne v čase plynutia skúšobnej doby dopustil v posudzovanom prípade úmyselnej trestnej činnosti.

Neprehliadnuteľnou napokon je aj evidencia správnych deliktov a priestupkov, kde má obžalovaný za posledných päť rokov evidovaných 24 záznamov o priestupkoch, pričom len počas plynutia už uvádzanej skúšobnej doby podmienečného odsúdenia od roku 2019 mal spáchať minimálne 15 priestupkov, prevažne proti verejnému poriadku, proti občianskemu spolunažívaniu a proti majetku, za ktoré mu boli udelené pokuty.

Z pohľadu hodnotených skutočností vo svojom súhrne rešpektujúc zákonnú povinnosť plynúcu z ust. § 49 ods. 2 Tr. zákona ukladať trest odňatia slobody spojený s jeho výkonom, pokiaľ súd páchatelovi ukladá trest za úmyselný trestný čin spáchaný v skúšobnej dobe podmienečného odsúdenia, krajský súd považuje takto uložený druh trestu a určenú jeho výmeru na dolnej hranici upravenej trstenej sadzby za zákonnú a primeranú.

Napokon k odvolaniu poškodeného I. C. (ktoré bližšie písomne neodôvodnil), ktorý vyjadril nespokojnosť s výškou škody, k zaplateniu ktorej bol zaviazaný obžalovaný M. Y., krajský súd opierajúc sa už o argumentáciu okresného súdu uvádza, že menovaný poškodený predsa od začiatku vypovedal, že pre množstvo požitého alkoholu si rozhodujúci moment, kedy mu mali byť odcudzené finančné prostriedky nepamätal, potom počas dokazovania ako v prípravnom konaní tak aj na hlavnom pojednávaní opakovane menil výšku sumy, ktorá mu mala byť odcudzená, preto správne okresný súd opierajúc sa o priznanie obžalovaného ustálil výšku spôsobenej škody poškodenému I. C. v sume 150,- eur a so zostávajúcim zvyškom ním uplatneného nároku ho odkázal na civilné konanie. Totožný postup okresného súdu vo vzťahu k poškodenému M. N. považuje krajský súd z rovnakých dôvodov za vecne správny a zákonný.

Z uvedených dôvodov krajský súd považoval odvolania obžalovaného M. Y. a poškodeného I. C. za nedôvodné a postupom podľa § 319 Tr. poriadku tieto zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.